

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **POK-Česká realitní skupina s.r.o.**, IČO: 292 22 125
sídlem Jaroslavice 116, 671 28 Jaroslavice

zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, IČO: 001 64 801
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 40846/ENV/16 556/520/16

takto:

- I. Žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 40846/ENV/16 556/520/16, se zamítá.
- II. Žaloba směřující proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 24. 11. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOV/SR02/1410327.004/15/ZJJ, se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 40846/ENV/16 556/520/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil

rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) ze dne 20. 5. 2016, č. j. ČIŽP/43/OOV/SR04/1410327.003/16/ZJJ (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni podle § 125a odst. 2 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) (dále jen „*vodní zákon*“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, a to za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125a odst. 1 písm. t) vodního zákona, kterého se dopustila tím, že neplnila nápravná opatření č. 6), 7), 8) a 10) uložená rozhodnutím ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 podle § 112 odst. 1 písm. b) vodního zákona pro bývalý areál SVA Holýšov v Holýšově. Dále jí byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Rozhodnutím ČIŽP ze dne 15. 5. 2000, č. j. 3/OV864/00/HS (dále jen „*rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000*“), bylo podle § 27 odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb., o vodách (dále jen „*zákon č. 138/1973 Sb.*“), uloženo SVA Holýšov, a. s. provést sanaci kontaminovaných podzemních vod v prostoru skládky sklářských písků, prostoru výrobních celků závodu a bývalého jímacího území „U Radbuzy“; „termín zahájení: od 1. 4. 2001“ (bod č. 6 rozhodnutí); byly stanoveny koncentrační cílové limity pro sanaci podzemní vody (bod č. 7 rozhodnutí); byla stanovena povinnost provádět monitoring jakosti podzemní a povrchové vody v průběhu sanačních prací a minimálně po dobu dalších dvou let po ukončení sanace s tím, že režim postsanačního monitoringu bude konkretizován v závěrečné zprávě o sanaci, a že do sanačního monitoringu bude zařazeno sledování obsahu závadných látek v rybách a říčním sedimentu v úseku pod areálem SVA a nad areálem SVA (bod č. 8 rozhodnutí); byla stanovena povinnost vyhodnocovat postup sanačních prací včetně vyčíslení vynaložených nákladů v ročních etapových zprávách, které budou v průběhu sanace předkládány ČIŽP, oblastnímu inspektorátu v Plzni vždy do 31. 1. následujícího kalendářního roku a závěrečná zpráva o provedené sanaci bude předložena do dvou měsíců po ukončení sanace (bod č. 10 rozhodnutí).
4. Napadeným rozhodnutím bylo zčásti vyhověno odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí ČIŽP bylo zčásti změněno, pokud šlo o dobu, ve které mělo docházet k vytýkanému protiprávnímu jednání: období od 23. 4. 2014 do 7. 12. 2015 bylo nahrazeno obdobím od 24. 6. 2015 do 7. 12. 2015. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ztotožnil se přitom s názorem ČIŽP, že povinnost plnit nápravná opatření uložená rozhodnutím ze dne 15. 5. 2000 přešla z SVA Holýšov, a. s. na žalobkyni podle § 42 odst. 3 vodního zákona, neboť žalobkyně se jako nový vlastník areálu stala právním nástupcem SVA Holýšov, a. s. Česká republika na sebe závazek nápravná opatření plnit nikdy nepřevzala; toliko se prostřednictvím Fondu národního majetku (dále jen „*Fond*“), resp. Ministerstva financí, zavázala k poskytování finanční podpory subjektům povinným k provádění uložených nápravných opatření. Svůj závazek v ujednané výši splnila. Na předmětné lokalitě byla sanace přerušena v září 2011 pro údajné neuhrazení faktur dodavateli sanačních prací, společnosti SEPA, spol. s r. o. Uložená nápravná opatření č. 6), 7), 8) a 10) tak nebyla splněna. Podle žalovaného je to přitom žalobkyně, kdo je povinen

pokračovat v realizaci sanačních prací s cílem splnit v celém rozsahu rozhodnutí ze dne 15. 5. 2000.

Žaloba

Právní nástupnictví dle vodního zákona

5. Žalobkyně namítala, že nebylo prokázáno, že vstoupila do práv a povinností původně povinné osoby SVA Holýšov a.s. (resp. SVA Holýšov a.s. v likvidaci), určených v rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000, resp. zda vůbec je povinna plnit nápravná opatření uložená tímto rozhodnutím.

Převzetí práv a povinností týkajících se sanace

6. Dále žalobkyně namítala, že ujednáním Realizační smlouvy na sebe převzal Fond (dnes Česká republika zastoupená Ministerstvem financí) veškerá práva a povinnosti týkající se sanace předmětných pozemků bývalého areálu SVA Holýšov v Holýšově. SVA Holýšov a.s., v likvidaci, jednající prostřednictvím správce konkurzní podstaty, byla vlastníkem pozemků v k.ú. Holýšov, které byly zatíženy starou ekologickou zátěží, kterou se Fond (tedy ČR) zavázal smlouvou týkající se ekologických závazků č. 151/96 ze dne 30. 8. 1996 (dále jen „Smlouva č. 151/96“) ve znění dodatku sanovat. Na základě internetové aukce, která s sebou nese specifika týkající se nabývaných práv a povinností s vydraženým majetkem, byly pozemky sepsané správcem konkurzní podstaty do konkurzní podstaty úpadce SVA Holýšov a.s., v likvidaci, prodány žalobkyni jako zájemci, která v dražbě nabídla nejvyšší cenu. Žalobkyně se tak dnem 29. 7. 2010 stala vlastníkem předmětných kontaminovaných pozemků jejich vydražením v elektronické aukci, avšak pozemky sama nekontaminovala, ani je nenabyla způsobem uvedeným ve zvláštním zákoně podle § 27 zákona č. 138/1973 Sb., ani podle § 42 vodního zákona. Žalobkyně se proto domnívá, že není ani právním nástupcem společnosti SVA Holýšov a.s., které bylo vydáno rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000. Jediným subjektem, kterému mohlo být opatření k nápravě uloženo, byla SVA, a.s. jako legitimní nabyvatel dotčeného majetku v rámci privatizace. Na společnost SVA Holýšov a.s. mohla nanejvýš přejít povinnost z opatření, které bylo uloženo SVA, a.s. To se však nenastalo.
7. Žalobkyně dále uvedla, že vzhledem k tomu, že k plnění nápravných opatření není zavázána ona, nýbrž jiný subjekt, který povinnost na sebe převzal smluvně, tedy Česká republika, nevznikla žalobkyni delikt ní odpovědnost, na jejímž základě by jí žalovaný mohl přičítat spáchání předmětného správního deliktu. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné a stíhá ho neplatnost a nicotnost.

Vady rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000

8. Žalobkyně dále namítala, že k porušení jednotlivých bodů rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 nedošlo a v některých případech ani nemohlo dojít, že je toto rozhodnutí nezákonné, neplatné a nicotné a vymezila se proti jednotlivým bodům výroku tohoto rozhodnutí, jejichž porušení jí bylo vytýkáno.

9. Ve vztahu k bodu č. 6) namítala, že nebylo stanoveno cílové datum, do kdy má být sanace provedena, nýbrž toliko datum zahájení sanace, které porušeno nebylo. Bod č. 7) podle žalobkyně neobsahoval nic, co by mohlo být porušeno. Bod č. 8) nemohl být porušen, neboť sanace byla přerušena na základě rozhodnutí Ministerstva financí. Práce neprobíhají a nelze tedy provádět monitoring. Obdobné námitky žalobkyně uvedla i ve vztahu k bodu č. 10), kde dodala, že nelze vyhodnocovat postup prací, pokud práce neprobíhají, resp. nepokračují, a stejně tak nelze podat zprávu o sanaci, která nebyla ukončena.

Rozhodnutí ČIŽP ze dne 24. 11. 2015

10. Žalobkyně současně navrhla, aby bylo zrušeno i rozhodnutí ČIŽP ze dne 24. 11. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOV/SR02/1410327.004/15/ZJJ (dále též jen „*další napadené rozhodnutí*“), které je rozhodnutím odlišným od prvostupňového rozhodnutí. Dalším napadeným rozhodnutím – jak vyplývá ze správního spisu a jak se uvádí i v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí – uložila ČIŽP žalobkyni pokutu ve výši 100 000 Kč vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila požadované doklady o plnění nápravných opatření č. 6), 7), 8) a 10), uložených rozhodnutím ČIŽP, oblastního inspektorátu, oddělení ochrany vod Plzeň, ze dne 15. 5. 2000. Další napadené rozhodnutí však bylo k odvolání žalobkyně zrušeno pro procesní vady již rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 3. 2016, č. j. 92536/ENV/15 1356/520/15, a věc byla vrácena k novému projednání ve správním řízení, které bylo následně ukončeno právě vydáním prvostupňového rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Ohledně přechodu povinností z rozhodnutí o uložení nápravných opatření na žalobkyni nesouhlasil s absencí právního nástupnictví žalobkyně. Připomněl, že – jak sama žalobkyně potvrzuje – žalobkyně nabyla předmětný nemovitý majetek v rámci dražby, a proto na ni tento majetek včetně práv vlastnických v rámci dražby přešel. Co do vlastnických práv a povinností se tak podle žalovaného stala žalobkyně právním nástupcem dosavadního vlastníka, společnosti SVA Holýšov a.s. § 42 odst. 3 vodního zákona představuje podle žalovaného pravidlo, na jehož základě přechází na sukcesora (nástupce) kromě množiny práv vlastnických rovněž *ex lege* povinnosti plynoucí z opatření k nápravě. Žalobkyně omezuje ve svém výkladu otázku právního nástupnictví na oblast univerzální sukcese. Tímto způsobem nelze podle žalovaného uvedené pravidlo interpretovat, neboť to hovoří obecně o právním nástupnictví (sukcesi). Žalovaný zdůraznil, že nabytím vlastnických práv k dotčenému nemovitému majetku se žalobkyně bez ohledu na způsob tohoto nabytí stala právním nástupcem společnosti SVA Holýšov a.s. Byla-li této společnosti uložena opatření k nápravě ekologické zátěže, přešla na základě § 42 odst. 3 vodního zákona povinnost tato opatření plnit na žalobkyni. Podle čl. III Smlouvy č. 151/96 týkající se ekologických závazků to byla právě společnost SVA Holýšov a.s., která byla povinna splnit ekologické závazky.

13. Žalovaný se neztotožnil ani s tvrzením o převzetí povinností Českou republikou. V rámci dodatku ze dne 8. 8. 2003 k výše uvedené smlouvě se Fond národního majetku ČR zavázal k uzavření smlouvy o dílo spočívající v provedení sanačních prací se společností SEPA, přičemž SVA Holýšov a.s. souhlasila s tímto postupem i se zaplacením ve smlouvě uvedené částky z dosud nečerpané garantované částky ve smyslu čl. II smlouvy ze dne 30. 8. 1996. Při uzavření dodatku ke Smlouvě č. 151/96 se podle žalovaného zjevně jednalo o dodatek k čl. III odst. 3.2. Smlouvy č. 151/96 ohledně podmínek výběru dodavatele opatření k nápravě ekologických závad, nikoli o dodatek k čl. III odst. 3.1., kde zůstala zachována povinnost plnit ekologické závazky na straně „nabyvatele“, společnosti SVA Holýšov a.s., která byla tehdy nově vzniklou (dnes již neexistující) společností. Do ní byly společností SVA, a.s. vloženy dotčené ekologicky zatížené pozemky, tedy pozemky parc. č. 100/31, 100/32, 1610 v k. ú. Holýšov (LV č. 1541), které byly posléze na základě internetové aukce prodány žalobkyni.
14. Pokud byla právnímu předchůdci žalobkyně uložena povinnost plnit určitá nápravná opatření, přešla podle žalovaného tato povinnost ve smyslu § 42 odst. 3 vodního zákona na žalobkyni ke dni nabytí vlastnických práv k nemovitostem dotčeným ekologickou zátěží. To, že si byla žalobkyně vědoma povinnosti pokračovat v plnění nápravných opatření, vyplývá podle žalovaného i ze smlouvy o spolupráci při realizaci ekologických závazků ze dne 4. 4. 2011, kterou uzavřela s druhým z nových vlastníků části areálu SVA Holýšov a.s. Touto smlouvou byla žalobkyně druhým vlastníkem zmocněna k právním úkonům souvisejícím se sanacemi, zejména pak výslovně k jednání o provádění sanací, kontrole a potvrzování průběhu sanací, uzavírání smluv v souvislosti se sanací a vymáhání případných pohledávek z těchto smluv, tedy úkonům směřujícím k plnění ze Smlouvy č. 151/96.

Předcházející řízení před soudem a zrušující rozsudek NSS

15. Rozsudkem ze dne 11. 12. 2020, č. j. 3 A 195/2016-72, soud žalobu zamítl. Dospěl totiž k závěru, že je žalobkyně právním nástupcem SVA Holýšov, a. s., neboť předmětné pozemky sepsané insolvenčním správcem do konkurzní podstaty úpadce SVA Holýšov, a. s. v likvidaci, koupila v roce 2010.
16. Ze Smlouvy č. 151/96 ani z jejího dodatku nevyplývá, že by Česká republika převzala závazky žalobkyně, jako právního nástupce předchozího vlastníka kontaminovaných pozemků, týkající se sanačních prací v areálu SVA Holýšov. Podle soudu tedy měla žalobkyně povinnost splnit nápravná opatření uložená rozhodnutím ČIŽP ze dne 15. 5. 2000. Této povinnosti a zároveň odpovědnosti by se žalobkyně nemohla vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu (tam spadá též Smlouva č. 151/96), případně na porušení smluvních povinností ze strany druhého účastníka smlouvy. Právní úprava odpovědnosti za správní delikty (dnes přestupky) právnických osob či fyzických osob spadá do oblasti práva veřejného. Veřejnoprávní

objektivní odpovědnosti se pak nelze vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu.

17. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně rozsudkem ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 As 393/2020-41, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
18. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v daném případě žalobkyně uplatnila *de facto* tři okruhy žalobních námitek. Prvním okruhem zpochybňovala svoje právní nástupnictví dle vodního zákona, druhým okruhem namítala, že veškerá práva a povinnosti týkající se sanace na sebe převzala Česká republika prostřednictvím Fondu (na základě Smlouvy č. 151/96 a jejího dodatku), a třetím okruhem namítala, že k porušení jednotlivých bodů rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 nedošlo a v některých případech ani nemohlo dojít. Konkrétně pak namítala, že toto rozhodnutí je nezákonné, neplatné a nicotné a dále se vymezovala ve vztahu k jednotlivým bodům výroku tohoto rozhodnutí (č. 6, 7, 8 a 10), jejichž porušení jí bylo žalovaným vytýkáno. Městský soud však tento okruh námitek ve svém rozsudku pominul a ve vztahu k tvrzené nicotnosti a nezákonnosti rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000, neurčitosti bodů výroku, jejichž porušení je žalobkyni kladeno za vinu, ani ke konkrétním tvrzením, že tyto body porušeny nebyly či nemohly být, se nijak nevyjádřil. Z toho důvodu NSS rozsudek zrušil jako nepřezkoumatelný a zavázal městský soud, aby v dalším řízení tuto žalobní argumentaci řádně vypořádal.
19. Nejvyšší správní soud přezkoumal i další kasační námitky žalobkyně, které shledal nedůvodnými. V dalším řízení je soud zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v jeho rozsudku.

Podání účastníků řízení po rozhodnutí NSS

20. Po vrácení věci soudu se žalovaný vyjádřil podáním ze dne 2. 5. 2022. K žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutí ČIŽP o nařízení nápravných opatření ze dne 15. 5. 2000 a jeho jednotlivým bodům uvedl, že toto rozhodnutí již nabylo materiální právní moci a je nezměnitelné. Časový mezník pro dosažení cílových hodnot nebylo možné v okamžiku vydání tohoto rozhodnutí stanovit.
21. Žalovaný dále podáním ze dne 25. 5. 2022 zaslal soudu dopis Ministerstva financí ze dne 22. 11. 2012 adresovaný žalobkyni, podle nějž žalobkyně uzavřela dne 30. 5. 2011 dohodu o převzetí práv a povinností vyplývajících z tzv. ekologické smlouvy uzavřené mezi žalovaným a společností SVA Holýšov a. s. v likvidaci. Ač byla dopisem ze dne 16. 5. 2012 žádána o svolání kontrolního dne, dosud nebyl ani jeden kontrolní den svolán. Ministerstvo financí proto žalobkyni ke svolání kontrolního dne opakovaně vyzvalo.
22. Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 21. 6. 2022 uvedla, že nesouhlasí se závěrem NSS a žalovaného ohledně univerzálního nástupnictví. Je nadále přesvědčena, že není právním nástupcem SVA Holýšov a.s., neboť je singulárním sukcesorem *in rem* ve vztahu ke kontaminovaným pozemkům, avšak opatření k nápravě dle § 42 vodního zákona jsou

ukládána *in personam*. I kdyby žalobkyně byla univerzálním sukcesorem, skutečnost, že uložená nápravná opatření nebyla dokončena, spočívá v pochybeních Ministerstva financí. Podle čl. 3.3 realizační smlouvy ze dne 28. 11. 2003, č. 01131-2003-240-S-0151/96-01-001-S 00100, uzavřené mezi společností SEPA a Fondem národního majetku, mělo dojít k ukončení sanačního čerpání nejpozději do 31. 12. 2007, k ukončení tzv. postmonitoringu, k ukončení prací a k předání díla nejpozději do 31. 12. 2013. Žalobkyně se stala vlastníkem předmětných pozemků vydražením v elektronické aukci dne 29. 7. 2010, tedy až ve chvíli, kdy podle realizační smlouvy již mělo být ukončeno sanační čerpání a měl probíhat postmonitoring. V září 2011 společnost SEPA přerušila sanační práce po neuhrazení faktur Ministerstvem financí z důvodu dosažení limitní výše nákladů stanovené v ekologické smlouvě 198 035 000 Kč. Důvodem, proč došlo k vyčerpání téměř celého limitu nákladů ekologické smlouvy, byla skutečnost, že Ministerstvo financí neoprávněně uzavřelo dne 7. 7. 2008 dohodu o přistoupení k závazku se společností AQUATEST a.s., kterou se zavázalo této společnosti uhradit částku 10 756 456 Kč i přes předchozí popírání existence právního titulu pro úhradu požadované částky. Tuto platbu nelze podřadit pod platbu dle ekologické smlouvy, proto se nelze ztotožnit s tvrzením, že bylo dosaženo limitní výše nákladů. Neplnění nápravných opatření proto spočívá v neplnění závazků Ministerstva financí. Žalobkyně dále uvedla, že ač na základě dopisu Ministerstva financí ze dne 22. 11. 2012 zorganizovala čtvrtletní kontrolní den na 1. 2. 2013, takovou povinnost neměla. Podle realizační smlouvy měla toliko poskytnout součinnost k provedení díla společnosti SEPA.

23. Žalovaný v duplice ze dne 29. 6. 2022 uvedl, že žalobkyně coby univerzální sukcesor měla a mohla tvrzené neplnění závazků Ministerstva financí ze soukromoprávních ujednání žalovat u civilního soudu. Toto tvrzené neplnění závazků však žalobkyni nezavazuje její veřejnoprávní odpovědnosti za neplnění povinností z nařízených nápravných opatření ve výrobním areálu bývalého SVA Holýšov.

Posouzení žalobních bodů soudem

24. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se k výzvě soudu ze dne 21. 4. 2022, aby sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, nevyjádřila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že pro posouzení věci není třeba provádět dokazování, neboť všechny rozhodné skutečnosti vyplývají z obsahu správního spisu.
25. První a druhý okruh námitek žalobkyně, týkající se zpochybnění právního nástupnictví dle vodního zákona a tvrzení, že veškerá práva a povinnosti týkající se sanace na sebe převzala Česká republika prostřednictvím Fondu (na základě Smlouvy č. 151/96 a jejího dodatku), shledal soud nedůvodnými a jeho závěry v rozsahu námitek uplatněných v podané kasační stížnosti potvrdil Nejvyšší správní soud.

26. K tomu soud dodává, že Nejvyšší správní soud posuzoval toliko konkrétní námitky uplatněné v kasační stížnosti a jen k nim se vyjadřoval. Pokud však žalobkyně některé námitky v kasační stížnosti neuplatnila, nemůže tento nedostatek zhojit v novém řízení před soudem ani v opakované kasační stížnosti. Jak vysvětlil rozšířený senát NSS: *„vymezení rozsahu první kasační stížnosti předurčuje meze přezkumné činnosti NSS i pro opakovanou kasační stížnost. Rezignuje-li stěžovatel na uplatnění všech důvodů, které podle jeho názoru svědčí o nesprávnosti právních názorů vyslovených krajským soudem, ač je uplatnit může, je legitimní, že z hlediska možnosti argumentace v dalším řízení ponese případné nepříznivé důsledky s tím spojené“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, bod 29). Není proto ani úkolem zdejšího soudu reagovat na nové námitky žalobkyně uplatněné po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu vztahující se k prvnímu a druhému okruhu žalobních bodů.
27. Podle § 112 odst. 1 písm. a) vodního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2018, *„České inspekci životního prostředí přísluší v rámci vodoprávního dozoru kontrolovat, jak fyzické nebo právnické osoby dodržují povinnosti stanovené tímto zákonem nebo uložené podle tohoto zákona jí nebo vodoprávními úřady na úseku 1. nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami, 2. ochrany uvedených vod včetně jejich ochrany při provozování plavby, 3. havárií ohrožujících jakost těchto vod, 4. vodních děl určených ke zneškodňování znečištění v odpadních vodách nebo k jejich vypouštění do vod povrchových nebo podzemních nebo do kanalizací, 5. ochrany vodních poměrů a vodních zdrojů, 6. uvádění vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních do souladu s požadavky zákona v případech vyžadujících zvláštní pozornost.“*
28. Podle § 112 odst. 1 písm. b) vodního zákona *„České inspekci životního prostředí přísluší ukládat odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků, zjistí-li porušení povinností na úsecích uvedených pod písmenem a).“*
29. Podle § 125a odst. 1 písm. t) vodního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se *„právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nesplní opatření uložené podle § 110 odst. 1 nebo § 112 odst. 1 písm. b).“*
30. Podle § 125a odst. 2 písm. c) vodního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se *„za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle písmene b), c), e), h), n) nebo t).“*

Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

31. Soud se nejdříve zabýval obecně formulovanou námitkou žalobkyně označující napadené rozhodnutí za nezákonné., protože žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav a neprokázal, že je žalobkyně v daném případě deliktně odpovědným subjektem. Při existenci uvedených vad by přitom byly splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

32. Podle konstantní judikatury je nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
33. Soud konstatuje, že žádnou z výše uvedených vad, které by mohly způsobovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a jim předcházejícího prvostupňového rozhodnutí ČIŽP, a k nimž by byl povinen přihlížet z moci úřední, neshledal.
34. K námitce žalobkyně soud uvádí, že jistě bylo povinností žalovaného, aby zjistil stav, ohledně kterého nejsou důvodné pochybnosti a svoje rozhodnutí řádně odůvodnil, včetně vypořádání odvolacích námitek. Těmto povinnostem přitom žalovaný dostal. Žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav, bylo rozhodováno v mezích správního uvážení, a napadené rozhodnutí je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Soud má rovněž za to, že se v něm žalovaný dostatečně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami žalobkyně, které vypořádal na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného tak je dle soudu srozumitelné, přezkoumatelné a řádně odůvodněno.
35. Konkrétnímu vypořádání jednotlivých námitek se soud věnuje v následujících částech tohoto rozsudku.
36. Tato žalobní námitka není důvodná.

Právní nástupnictví dle vodního zákona

37. Soud v úvodu k tomuto žalobnímu bodu shrnuje, že ohledně námitky žalobkyně týkající se zpochybnění právního nástupnictví dle vodního zákona dospěl již v prvním rozsudku ve věci k závěru, že nemá pochybnosti o správnosti právního posouzení žalovaného ohledně přechodu sanační povinnosti na žalobkyni nabytím vlastnického práva k předmětným pozemkům v roce 2010.
38. Podle § 42 odst. 1 vodního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2018, uloží „*k odstranění následků nedovoleného vypouštění odpadních vod, nedovoleného nakládání se závadnými látkami nebo havárií (dále jen „závadný stav“) vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí tomu, kdo porušil povinnost k ochraně povrchových nebo podzemních vod (dále jen „původce“), povinnost provést opatření k nápravě závadného stavu (dále jen „opatření*

k nápravě“), popřípadě též opatření k zajištění náhradního odběru vod, pokud to vyžaduje povaha věci. Náklady na provedení opatření k nápravě nese ten, jemuž bylo opatření k nápravě uloženo. Pokud ten, komu byla uložena opatření, je neplní a brozí nebezpečí z prodlení, zabezpečí opatření k nápravě vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí na náklady původce. Za původce závadného stavu se považuje ten, kdo závadný stav způsobil. Pokud k havárii došlo v důsledku zásahu Hasičského záchranného sboru České republiky nebo jednotek požární ochrany, nepovažují se za původce havárie, jestliže k zásahu použili přiměřených prostředků.“

39. Podle § 42 odst. 2 vodního zákona uloží „vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí podle potřeby opatření k nápravě nabyvateli majetku získaného způsobem uvedeným ve zvláštním zákoně, který není původcem závadného stavu, ale k jehož majetku takto získanému je závadný stav vázán. Takto postupuje vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí v případě, že nabyvatel tohoto majetku jej získal s vědomím ekologické zátěže a byla-li s ním o tom uzavřena zvláštní smlouva nebo byla-li mu poskytnuta sleva z kupní ceny z důvodu závadného stavu, jenž je předmětem opatření k nápravě. Tímto způsobem postupuje vodoprávní úřad nebo Česká inspekce životního prostředí i v případě, existuje-li dosud původce závadného stavu.“
40. Podle § 42 odst. 3 vodního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2018, „povinnosti plynoucí z opatření k nápravě uloženého původci závadného stavu podle odst. 1 vodního zákona nebo nabyvateli majetku podle § 42 odst. 2 vodního zákona přecházejí na jejich právní nástupce.“
41. Za havárii se podle § 40 odst. 2 vodního zákona, ve znění účinném do 31. 1. 2021, „vždy považují případy závažného zhoršení nebo mimořádného ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod ropnými látkami, zvlášť nebezpečnými látkami, popř. radioaktivními zářiči a radioaktivními odpady, nebo dojde-li ke zhoršení nebo ohrožení jakosti povrchových nebo podzemních vod v chráněných oblastech přirozené akumulace vod nebo v ochranných pásmech vodních zdrojů.“
42. Určením původce ve smyslu § 42 odst. 1 vodního zákona se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 As 38/2005-132, v němž vyslovil, že:

„[j]ako obecné pravidlo lze předpokládat, že touto osobou bude v případě skládky, z níž nedovoleně odtékají odpadní vody, obvykle vlastník těchto pozemků, tedy osoba mající z definice vlastnictví obvykle odpovědnost za následky jejím majetkem způsobené. Vlastník tak podle tohoto obecného pravidla nebude původcem pouze pro sám fakt vlastnictví pozemku, ale proto, že je to obvykle právě vlastník pozemku, kdo má nejtěsnější vztah k dějům na pozemku se odehrávajícím. Z citovaných právních vět ovšem plyne speciální pravidlo, podle něž se toto obecné pravidlo vztahující odpovědnost na vlastníka pozemků neuplatní, pokud je přítomen jiný subjekt, který má být považován za původce ve smyslu vodního zákona, neboť jeho vztah ke škodlivému následku je těsnější. Tento vztah obvykle spočívá buď v aktivní činnosti tohoto speciálním pravidlem určeného subjektu, typicky v podnikatelské činnosti, která škodlivý následek způsobila (...) nebo v jiném těsnějším vztahu, například ve vlastnictví přímo skládky tam, kde je skládka samostatnou právní věcí.“

43. Z výše uvedeného vyplývá, že odpovědnost nese primárně ten, kdo závadný stav způsobil, případně osoba, která měla ke zdroji znečištění „nejtěsnější vztah“ a nezabránila trvajícimu poškozování životního prostředí.
44. V posuzovaném případě se soud při řešení předběžné otázky týkající se právního nástupnictví ve vlastnictví předmětných pozemků přiklonil k právní interpretaci žalovaného, tedy že žalobkyně je právním nástupcem společnosti SVA Holýšov a.s. (poté „v likvidaci“, nyní již vymazané z obchodního rejstříku). Se společností SVA, a.s. (jako nabyvatelem privatizovaného majetku), která vložila předmětné pozemky do společnosti SVA Holýšov a.s. nově vzniklé k 1. 1. 2000, uzavřela Česká republika, zastoupená Ministerstvem financí, dne 30. 8. 1996 Smlouvu č. 151/96.
45. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že na základě internetové dražby byly zmíněné pozemky sepsané insolvenčním správcem do konkurzní podstaty úpadce – tj. SVA Holýšov a.s. v likvidaci, prodány zájemci, který nabídl nejvyšší cenu, a tím byla právě žalobkyně. Zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch žalobkyně byl učiněn ke dni 29. 7. 2010.
46. Předmětem Smlouvy č. 151/96 bylo, že se Fond zavazuje uhradit nabyvateli (společnosti SVA, a.s., Holýšov) účelně vynaložené náklady na splnění ekologických závazků z hlediska životního prostředí stanovené v projektu nápravných opatření, event. v jeho dodatcích, jež se stanou jeho nedílnou součástí, přičemž jsou však tyto náklady splatné jen v případě, odsouhlasí-li Fond jejich vynaložení v souladu s vyhodnocením ekologických závazků jako účelné. Úhrada může být poskytnuta maximálně do výše základního jmění společnosti, tedy 198 035 000 Kč. Naproti tomu nabyvatelovou povinností bylo splnit ekonomické závazky v souladu s podmínkami stanovenými rozhodnutím příslušného správního orgánu a touto smlouvou (čl. III bod 3.1. Smlouvy č. 151/96).
47. Ze žádného ustanovení předmětné smlouvy či z jejího dodatku ani z jiných smluvních dokumentů nevyplývá, že by se stát zavázal na své náklady odstranit ekologickou zátěž, jak tvrdí žalobkyně. Naopak, ve Smlouvě č. 151/96 je naprosto jednoznačně řečeno, že nabyvatel jako investor realizace opatření k nápravě ekologických závad mj. odpovídá za účelnost vynaložených prostředků poskytnutých Fondem (čl. III bod 3.3.).
48. Smlouva č. 151/96 stanovila, že sanaci ekologických závazků provede nabyvatel, který vyhlásí výběrové řízení na výběr dodavatele opatření k nápravě (čl. III bod 3.2), přičemž stát se zavazuje uhradit nabyvateli pouze účelně vynaložené náklady do stanovené výše, nikoli však zcela vynaložené.
49. Z dodatku ke Smlouvě č. 151/96 zmiňovaného žalobkyní vyplývá, že nabyvatel souhlasí s tím, aby Fond (rozumí se za nabyvatele) zadal provedení sanačních prací v areálu SVA Holýšov a.s. podle § 50 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění, a to konkrétně společnosti SEPA (čl. II bod 2.1. Dodatku) s tím, že Fond se zavazuje uzavřít smlouvu o dílo s vybraným zhotovitelem, tj. se společností SEPA, a dále, že

nabyvatel souhlasí se zaplacením výše uvedené ceny za provedení sanačních prací z dosud nevyčerpané garantované částky (čl. III bod 3.1. Dodatku).

50. Poukaz žalobkyně na čl. 3.3 Realizační smlouvy, kterou měl uzavřít Fond se společností SEPA spol. s r.o. je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 As 393/2020-41, pro posouzení povinnosti SVA, a.s., respektive SVA Holýšov, a.s. splnit ekologické závazky podle Smlouvy č. 151/96, nepodstatný (bod 20). Tato smlouva nikterak nemůže změnit či nově stanovit povinnosti uložené rozhodnutím ČIŽP ze dne 15. 5. 2000. Není proto podstatné ani případné stanovení data, do kdy mělo dojít k ukončení sanačního čerpání, resp. k ukončení tzv. postmonitoringu a k ukončení prací a předání díla.
51. K žalobkyní uváděné neoprávněnosti zaplacení částky 10 756 456 Kč bez DPH společností AQUATEST a.s. soud uvádí, že dle Smlouvy č. 151/96 se za účelně vynaložené náklady považují náklady, potřebné pro realizaci opatření k nápravě ekologických závad, které jsou uvedeny v projektu nápravných opatření odsouhlasením Fondem a žalovaným. Fond se zavázal uhradit nabyvateli účelně vynaložené náklady na splnění ekologických závazků s tím, že tyto náklady jsou splatné jen v případě, odsouhlasí-li Fond jejich vynaložení v souladu s vyhodnocením ekologických závazků jako účelné. Z výše uvedeného vyplývá, že posouzení účelnosti vynaložených nákladů bylo pouze na Fondu. Z téhož vyplývá, že také stanovení, zda došlo k vyčerpání zůstatku garance ze Smlouvy č. 151/96, bylo plně na Fondu.
52. Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně měla a stále má povinnost provádět uvedené sanační práce, neboť této povinnosti nebyla nikterak zproštěna. Povinnost provádět sanační práce není ovlivněna uzavřením jakéhokoli soukromoprávního závazku ani případným vyčerpáním dohodnuté limitní finanční částky poskytnuté ze strany České republiky.
53. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

Převzetí práv a povinností Českou republikou

54. Soud se neztotožnil ani s tvrzením, že veškerá práva a povinnosti týkající se sanace na sebe převzala Česká republika prostřednictvím Fondu.
55. Jak již soud uvedl ve svém prvním rozhodnutí v této věci, nemá pochybnosti o správnosti právního posouzení ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí, resp. ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí, v otázce, jakou právní cestou nastal přechod zmíněné sanační povinnosti na žalobkyni z jejího právního předchůdce a že se tak stalo sukcesí, tedy nabytím vlastnického práva k dotčeným pozemkům.
56. Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, podle něhož není pravdivou námitka, že by závazek odstraňování této ekologické zátěže na sebe převzala Česká republika, ať už jednající prostřednictvím Fondu či později Ministerstva financí. Tyto instituce byly výše vypsanými smluvními dokumenty pouze zavázány k poskytování finanční podpory

subjektům povinným k provádění uložených nápravných opatření (SVA Holýšov, účastník řízení). Tento svůj závazek v dojednané výši 198 035 000 Kč také splnily, neboť uvedená částka byla poskytnuta a vyčerpána. Ze zmíněných smluvních dokumentů nijak nevyplývá povinnost příslušných institucí České republiky tuto finanční částku dále navyšovat (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Ostatně to stát ani učinit nemohl, neboť z § 42 odst. 3 vodního zákona jasně vyplývá, že dle rozhodnutí o uložení opatření k nápravě, které již bylo vydáno, přejdou ze zákona na nabyvatele majetku povinnosti vyplývající z tohoto opatření, a to bez dalšího.

57. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že: *„je třeba souhlasit s městským soudem, že z žádného ustanovení smlouvy č. 151/96 ani z jejího dodatku nevyplývá, že by Fond národního majetku převzal povinnost na své náklady splnit ekologické závazky, jak tvrdí stěžovatel“* (bod 21 zrušujícího rozsudku NSS ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 As 393/2020-41).
58. Ani druhý okruh žalobních námitek tak není důvodný.
59. Na základě závěrů výše soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že jí nevznikla deliktní odpovědnost, na základě které by jí žalovaný mohl přičítat spáchání předmětného správního deliktu ani ji za něj pokutovat a ukládat jí povinnost k náhradě nákladů správního řízení.
60. Soud již uzavřel, že žalobkyně je bez jakýchkoliv pochybností právním nástupcem společnosti SVA Holýšov a.s. Smlouva č. 151/96 přitom zjevně stanovila, že sanaci ekologických závazků provede nabyvatel. Přitom § 42 odst. 3 vodního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2018, jasně stanoví, že povinnosti plynoucí z opatření k nápravě uloženého původci závadného stavu (podle § 42 odst. 1 vodního zákona) nebo nabyvateli majetku (podle § 42 odst. 2 vodního zákona) přecházejí na jejich právní nástupce. Tím je v projednávané věci žalobkyně. Pro závěr o absenci deliktní odpovědnosti žalobkyně tak není nijak rozhodné, že předmětné pozemky sama nekontaminovala.
61. Podle § 30 odst. 1 zákona č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, ve znění pozdějších předpisů, platí, že *„uhradil-li vydražitel cenu dosaženou vydražením ve stanovené lhůtě, přechází na něj vlastnictví předmětu dražby k okamžiku udělení příklepu.“*
62. Žalobkyně nabyla předmětný nemovitý majetek v rámci internetové dražby, vlastnické právo k němu tedy na ni přešlo okamžikem udělení příklepu. Tímto okamžikem se současně žalobkyně stala co do práv a povinností právním nástupcem dosavadního vlastníka, společnosti SVA Holýšov a.s., včetně povinnosti provést sanaci ekologických závazků. Žalobkyně tak za správní delikt podle § 125a odst. 1 písm. t) vodního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, odpovědná byla, a o absenci deliktní odpovědnosti u ní z výše vyložených důvodů nelze uvažovat.
63. Soud přitom již výše v bodě 56 tohoto rozsudku uvedl, že není pravda, že by závazek odstraňování ekologické zátěže na sebe převzala Česká republika, ať už jednajícím prostřednictvím Fondu či později Ministerstva financí. Tyto instituce byly pouze zavázány

k poskytování finanční podpory subjektům povinným k provádění uložených nápravných opatření.

64. Žalobní námitka není důvodná.

Nezákonnost, neplatnost a nicotnost rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000

65. Námitce žalobkyně ohledně nezákonnosti rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 soud nepřisvědčil. Soud nezjistil, že by rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 bylo jako rozhodnutí prvostupňové napadeno opravným prostředkem. Ani sama žalobkyně netvrdila, že by její právní předchůdce či ona sama rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 rozporovali a napadali jej opravným prostředkem. Přezkum pravomocného rozhodnutí o uložení nápravných opatření je s ohledem na dobu uplynulou od jeho vydání (2000) i v rámci mimořádných opravných prostředků vyloučen. Zákonnost tohoto pravomocného rozhodnutí nemůže být předmětem tohoto soudního řízení.

66. Žalobní námitka není důvodná.

67. Žalobkyně namítala také neplatnost rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000. Ke svému tvrzení však neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z nichž neplatnost tohoto rozhodnutí dovozuje. Soud musí z úřední povinnosti přezkoumávat otázku absolutní neplatnosti právních úkonů, k nimž se váže rozhodnutí správního orgánu, jež je žalobou přezkoumáváno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 1 Afs 108/2009-90).

68. Soud *ex officio* vady, které by způsobovaly (absolutní) neplatnost rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 neshledal.

69. Žalobní námitka není důvodná.

70. Soud se dále zabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000, neboť pokud by dospěl k závěru, že rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 takovou vadou skutečně trpí, byl by povinen napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušit i bez návrhu, neboť na základě nicotného rozhodnutí nelze vydat jakékoli další správní rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65, bod V. právní věty).

71. Žalobkyně konkrétně namítala, že rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 je nicotné, neboť opatření k nápravě mohl vodoprávní úřad, tedy ČIŽP, uložit pouze původci (který není znám) nebo společnosti SVA, a.s., jako nabyvateli majetku získaného v rámci privatizace. Na společnost SVA Holýšov, a.s., mohla nanejvýš přejít povinnost z opatření, které bylo uloženo SVA, a.s.

72. V rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil závěr, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou „např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost,

nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (...).“ Demonstrativní výčet vad způsobujících nicotnost rozhodnutí je uveden rovněž v § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), podle něhož je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

73. Soud konstatuje, že žádnou z výše uvedených vad ani žádnou vadu podobně závažnou, které by mohly způsobovat nicotnost rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000, a k níž by byl povinen přihlížet při přezkumu napadeného rozhodnutí, neshledal. K otázce právního nástupnictví se soud již vyjádřil výše.
74. Žalobní námitka není důvodná.

Neurčitost výroků rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000

75. Dále žalobkyně namítala, že výroky rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 jsou formulovány natolik neurčitě, že z povahy věci ani nemohou být žalobkyní porušeny. S tímto tvrzením se soud neztotožnil.

Povinnost provést sanaci kontaminovaných vod (bod 6)

76. Bod č. 6 rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 stanovil žalobkyni povinnost provést sanaci kontaminovaných vod v prostoru skládky sklářských písků, prostoru výrobních celků závodu a bývalého jímacího zařízení „*U Radbuzy*“ s termínem zahájení od 1. 4. 2001.
77. Žalobkyně předmětné pozemky koupila v roce 2010. Již v září 2011 přitom provádění sanace přerušila. Napadeným rozhodnutím byla postižena za neplnění svých povinností v období od 24. 6. 2015 do 7. 12. 2015.
78. Ve vztahu k povinnosti provést sanaci kontaminovaných podzemních vod žalobkyně namítala, že nebylo stanoveno cílové datum, do kdy má být sanace provedena, nýbrž toliko datum zahájení sanace, které porušeno nebylo.
79. Soud dospěl k závěru, že povinností žalobkyně bylo sanaci provést (viz použitý vid dokonavý), nikoli pouze zahájit sanační práce, jak uvádí žalobkyně.
80. Pokud jde o absenci stanovení časového limitu pro dosažení cílových hodnot, žalovaný uvedl, že tento termín nebylo možné stanovit. Stěžejním cílem, ve smyslu dokončení sanačních prací, je čistota kontaminací zasažených pozemků a vod, přičemž technické parametry jejich čistoty plynou z příslušných právních předpisů. V okamžiku vydání rozhodnutí o uložení opatření k odstranění ekologické zátěže v lokalitě SVA Holýšov nebylo známo, kdy budou žalobkyní provedeny zabezpečovací sanační práce v okolí jímacího území „*U Radbuzy*“, jejichž cílem byla minimalizace tvorby výluhů do jímacího

území, včetně doby potřebné k následnému vyčištění jímacího území. S ohledem na to nebylo ani možné cílové datum stanovit.

81. Výše uvedené vysvětlení považuje soud za racionální důvod neuvedení konkrétního data. Povinnost „provést sanaci“ vyplývající z bodu č. 6 konkretizují následující body téhož rozhodnutí, stanovující cílové limity jednotlivých polutantů pro sanaci podzemní vody a povinnost provádět monitoring jakosti podzemní a povrchové vody, a to nejen v průběhu sanačních prací, nýbrž i minimálně po dobu 2 let po ukončení sanace. Je tedy zjevné, že žalobkyně byla povinna sanační práce nejen zahájit, ale také v nich pokračovat až do dosažení cílových hodnot. Tuto povinnost však neplnila.
82. Žalobní námitka není důvodná.

Povinnost naplnit cílové limity (bod 7)

83. Bod č. 7 rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 stanovil žalobkyni povinnost naplnit cílové limity pro sanaci podzemních vod. Bod č. 7 podle žalobkyně neobsahoval nic, co by mohlo být porušeno, neboť byly stanoveny pouze cílové limity. Navíc v době přerušení sanace rozhodnutím Ministerstva financí není povinností žádného subjektu cílové limity plnit.
84. Soud předně uvádí, že domněnka žalobkyně ohledně toho, že provádění sanace bylo přerušeno rozhodnutím Ministerstva financí ČR, je mylná. Pokud sdělením Ministerstva financí došlo k informování žalobkyně o skutečnosti, že částka, kterou se Česká republika zavázala poskytnout na podporu prováděných sanačních prací, byla vyčerpána v plné výši, neznamená to, že by Ministerstvo rozhodlo o tom, že má žalobkyně přestat plnit své povinnosti. I po vyčerpání prostředků, které byly Smlouvou č. 151/96 vyčleněny na úhradu účelně vynaložených nákladů na splnění ekologických závazků, bylo odpovědností žalobkyně pokračovat v provádění sanačních prací.
85. Žalobkyně přitom nezpochybňuje, že v provádění těchto prací dále nepokračovala. Upuštění od provádění sanačních prací lze považovat za porušení povinnosti dosáhnout cílových limitů stanovených v bodě 7 rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000.
86. Žalobní námitka není důvodná.

Povinnost provádět monitoring (bod 8)

87. Bod č. 8 rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 stanovil žalobkyni povinnost provádět monitoring jakosti podzemní a povrchové vody v průběhu sanačních prací a minimálně po dobu dalších dvou let po skončení sanace. Režim postsanačního monitoringu měl být konkretizován v závěrečné zprávě o sanaci. Žalobkyni dále ukládal zařadit do sanačního monitoringu sledování obsahu závadných látek v rybách a říčním sedimentu v úseku pod areálem SVA a nad areálem SVA.
88. Bod č. 8 nemohl být podle žalobkyně porušen, neboť sanace byla přerušena na základě rozhodnutí Ministerstva financí. Práce neprobíhaly, a nelze tedy ani provádět monitoring.

89. Jak již soud uvedl výše, žalobkyně byla povinna provádět sanační práce až do dosažení cílových hodnot. Vyčerpání plné částky maximální podpory z Fondu národního majetku před jejich dosažením jí této povinnosti nezbavilo. Žalobkyně byla ze stejného důvodu povinna též provádět monitoring těchto prací.
90. Žalobní námitka není důvodná.

*Povinnost vyhodnocovat postup sanačních prací včetně vyčíslení vynaložených nákladů
v ročních etapových zprávách (bod 10)*

91. Bod č. 10 rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000 stanovil žalobkyni povinnost vyhodnocovat postup sanačních prací včetně vyčíslení vynaložených nákladů v ročních etapových zprávách, a tyto zprávy předkládat ČIŽP OOV Plzeň vždy do 31. ledna následujícího kalendářního roku. Závěrečná zpráva o provedené sanaci měla být předložena do dvou měsíců po ukončení sanace.
92. K bodu č. 10 žalobkyně uvedla, že sanační práce byly přerušeny nikoli z důvodu či na popud žalobkyně, ale na základě rozhodnutí Ministerstva financí.
93. Jak již soud uvedl výše, žádné rozhodnutí Ministerstva financí o přerušení prací žalobkyně nedoložila. I rezignaci žalobkyně na vyhodnocování sanačních prací v ročních etapových zprávách je porušením povinnosti stanovené v rozhodnutí ČIŽP ze dne 15. 5. 2000.
94. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
95. Předmětem nyní vedeného řízení je porušení právní povinnosti spočívající v neplnění nápravných opatření. Aby mohla žalobkyně uspět, musela by tvrdit a prokazovat, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní bylo možno požadovat, aby uložená nápravná opatření splnila. To se v tomto případě nestalo.

Rozhodnutí ČIŽP ze dne 24. 11. 2015

96. Žalobkyně v podané žalobě výslovně požadovala též zrušení rozhodnutí ČIŽP ze dne 24. 11. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOV/SR02/1410327.004/15/ZJJ. Toto správní rozhodnutí však již zrušil v průběhu správního řízení žalovaný a obsahově je nahradil prvostupňovým rozhodnutím. Soud proto žalobu v tomto bodě odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v neexistenci rozhodnutí, jehož zrušení se navrhuje [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (výrok II.).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

97. Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2016, č. j. 40846/ENV/16 556/520/16, nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
98. Žalobu proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 24. 11. 2015, č. j. ČIŽP/43/OOV/SR02/1410327.004/15/ZJJ soud odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení spočívající v neexistenci rozhodnutí, jehož zrušení se navrhuje [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (výrok II.).

99. O náhradě nákladů řízení včetně nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s. Protože žalobkyně nebyla úspěšná a žalovanému účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nemá právo na náhradu nákladů ani jeden z nich (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení za níže uvedených podmínek. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. v rozsahu otázek, které byly již vyřešeny předchozím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této věci, přípustná jen tehdy, pokud stěžovatel tvrdí, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V rozsahu, v němž není přípustná kasační stížnost, je přímo proti tomuto rozhodnutí přípustná ústavní stížnost (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. III. ÚS 926/19).

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosinec 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu